MEVROUW DESPINA WORDT OUDER

Ze zijn weer begonnen, de kleine nieuwsgierige blaadjes
de bloemknoppen de lacherige vogeltjes en ook
mevrouw Despina zal haar zomerjurk strijken
haar benen bruinen, lachend op een fiets
langs terrassen rijden – fluit een verdwaasde
voetganger naar haar hakken, lacht een Algerijn
op het station om mooie meisjes ‘comme toi’.
De ogen van de mannen, hun stemmen
aan de telefoon, de hunkerende gebaren
fluisteren: ‘Oh Despina de tijd is nu’.
‘Geniet ervan’ zegt mevrouw Despina
tegen de nietbegrijpende spiegel.

Natuurlijk heeft zij haar geestesleven, hemelse muziek
vriendinnen met wie het lachen nog net zo is
in haar armen de liefde uitbundig geborgen
en van de giro mag ze wat haar hart begeert.

Mevrouw Despina trekt de stop uit het bad, hangt
een lichtgrijze voile voor de dagen en schopt
voorzichtig tegen haar jaren. Verbijt wat
niet kwam en staart zich aan. Het is nu.

MRS DESPINA GROWS OLDER

They are at it again, the small inquisitive leaves
the flower buds the giggly small fledglings and
Mrs Despina too will iron her summer dresses
tan her legs, ride past the terraces
wearing a smile – a distracted pedestrian
whistles at her heels, an Algerian at the
station laughs about beautiful girls ‘comme toi’.
The eyes of the men, their voices
over the phone, the yearning gestures
all whisper: ‘Oh Despina the time is now.’
‘Make the most of it’ Mrs Despina says
to the uncomprehending mirror.

Of course she has her intellectual life, heavenly music
female friends with whom laughter is still the same
love lavishly stored away in her arms
and from the Giro she can have what her heart desires.

Mrs Despina pulls the plug out the bath, hangs
a light-grey veil between herself and the days and cautiously
kicks at her years. Chokes back at what
did not come and stares at herself. Now’s the time.

MEVROUW DESPINA WIL AFSCHEID NEMEN

Ik teken ervoor, zegt de man in de trein
zo weg, het hart, geen pijn. Maar
zijn vrouw, gilt mevrouw Despina die zwijgend
uit het raam springt boven haar krant
waarin plotseling is overleden zonder een woord
een kus, wuiven. Deed zij de deur dicht
achter hem, lachte ze tot de hoek om zijn kruin
die zo bloot is, zijn stappen al te haastig
van angst om vertrek, zei ze ‘dag’?

Nu niet, weet mevrouw Despina, in schril protest
het lot vloeken. Buigen, denk aan de wijze
onverdrinkbaar in de stroom, aan de levenskunstige
fuut op zijn nest van vuilnis. Men moet,
een achteloos vangnet bij de hand, terugveren
als een bal op een racket, gereed zijn
voor het valluik, de neersuizende dakpan
de revolutie van eigen organen.

Van rechtvaardigheid nu geen woord, gevraagd wordt
vast te houden steeds weer de liefste, dagelijks
zwaaien, het liegende lot geloven als het lacht
van altijd voor eeuwig met thee aan de tafel
en nooit een bericht ondertekend door wie
ging zonder een blik. Mevrouw Despina
verklaart zich bereid te betalen voor afscheid.
Onverhoeds knalt nog haar vloek
tegen zomaar verdwijnen en zwaait ze gedag
naar langsvliegende sloten, zwanen, de zon.

MRS DESPINA WANTS TO SAY FAREWELL

I wouldn’t mind, says the man in the train
snuffed it, the heart, no pain. But
his wife, screams Mrs Despina who silently
leaps out the window above her paper
where suddenly has passed away, not a word
a kiss, a wave. Did she shut the door
behind him, laugh till the corner at his pate
that is so bare, his steps far too hasty
with fear of departure, did she say ‘bye’?

Not now, Mrs Despina knows, to curse fate
in shrill protest. Yield, think of the sage
undrownable in the current, of grand viveur
grebe on its nest of refuse. One must,
casual safety net to hand, bounce back
like a ball on a racket, be ready
for the trapdoor, the hurtling-down roof tile
the revolution of one’s own organs.

No word of justice now, what is called for is
to constantly hold on to the beloved, wave
daily, believe in lying fate when it laughs
for ever and eternity at table drinking tea
and never an obituary signed by the one
who departed without a look back. Mrs Despina
declares herself ready to pay for farewell.
Unexpectedly her curse still cracks out
against just disappearing and she waves hello-
goodbye to castles, swans, sun flashing past.

VREDE

Wie om vrede smeekte jarenlang is nu verhoord.
Verdraagzaam zakt de zon over kalend hout
een vlinder ontsnapt aan de huiselijke dood
en in het park rolschaatsen gelukkige moeders
langs de waarzegster die haar kaarten schudt.
Mevrouw Despina helpt een baby uit de tram
leest een sprookje, houdt haar tranen droog.
‘Het wak in mij is dichtgevroren, of
ligt er een slordige plank over de vijver?
De voet verstapt niet meer zo makkelijk’
legt ze uit aan wie voorzichtig vraagt.
Is het missen gekrompen
het lege nest werkelijk vertrouwd
de toekomst gewenst met zijn jaren –
‘Waarom niet’, denkt mevrouw Despina
dankbaar in leven doornat op de fiets
hardnekkig verrukt van goudgeel blad.

PEACE

The one who begged for peace for years has now been heard
Forebearingly the sun sinks above balding wood
a butterfly escapes from domestic death
and in the park happy mothers rollerskate
past the fortune teller shuffling her cards.
Mrs Despina helps a baby out of the tram
reads a fairytale, keeps her tears dry.
‘The hole in the ice inside me has frozen over, or
is there a plank lying crooked across the pond?
A wrong foot’s not so easily corrected’
she explains to whoever cautiously asks.
Has missing shrunk
is the empty nest really familiar
the future desired with its years -
‘Why not,’ thinks Mrs Despina
alive and thankful wet-through on her bike
stubbornly thrilled by golden leaves.

MEVROUW DESPINA KNIELT NIET

‘Ik riep u, hoorde u mij niet?’
mompelt mevrouw Despina of zwijgt
tegen de wolken in hun hartstochtelijk
verlaten blauw. Ze riep of hoopte
te roepen, boog soms het hoofd, knielde niet
opende nooit haar hand naar de toekomst.
‘Mijn hart verlangt’ zong ze ‘naar u?’

Iemand lopen leren, het zachte beschermen
in ijzeren armen, koekjes kneden.
‘In mij vloeit het over’ schrijft mevrouw Despina
in slecht geadresseerde brieven. Trekt dagelijks
de deur achter zich dicht, neuriënd
over vrede valt ze uit bed, tikt angstig
haar mening in de krant – ‘Ik riep u’ –
of huilt haar hart – ‘Waar was u’ – om
ontferming, belachelijk, hardnekkig tegen
wie horen wil. Zo kan het niet langer, nee
en kijk, het lichtgroen op de vensterbank
gloeit op ‘als gras’ denkt mevrouw Despina
‘in de morgenstond bloeit het’.

MRS DESPINA DOES NOT KNEEL

‘I have cried, did you not hear my voice?’
Mrs Despina mumbles or remains silent
against the clouds in their passionately
desolate blue. She cried or hoped
to cry, sometimes bowed her head, did not kneel
never opened her hand to the future.
‘Does my heart pant’ she sang ‘for you?’

To teach someone to walk, the soft protection
in steely arms, to form biscuits.
‘In me it runs over’ Mrs Despina writes
in badly addressed letters. Every day pulls
the door shut behind her, humming
about peace she falls out of bed, anxiously
types her opinion in the paper – ‘I cried to you’ –
or her heart weeps – ‘Where were you’ – for
mercy, ridiculous, persistently to who is
prepared to listen. It can’t go on like this, no
and look, the light-green on the window sill
glints ‘as grass’ Mrs Despina thinks
‘in the morning it flourishes.’

DUIZELIGE DESPINA

Hoe dagelijks wij achterover tollen,
duizelt mevrouw Despina tegenover de ondergang
romantisch, van de zon op de rotsen.
Op hete zomerdagen sleept zij een strandmatje
naar voortvluchtige schaduw, verbaasd
hoe ooit rust mogelijk is, hoe stilstand
in al te ijverige omloopbanen.
Gevaarlijk voor het broze bot, het grote plan
is het nooit eens nu, want al voorbij,
bestaat geen terugkeer of herstel.

Wagenziek van de wereld
hangt mevrouw Despina ’s avonds op de bank
waar ijl uit vroeger eeuw sopranen smeken
om vergeving, om hier zijn en tekortgeschoten.
De maan wiegt langs op trage klanken
het heelal dijt zwijgend verder uit
en het zingen verheugt zich over de stilte
eeuwig in het oog van de storm.

DIZZY DESPINA

How every day we reel backwards,
swirls Mrs Despina’s mind at the setting
romantic, of the sun on the rocks.
On hot summer days she drags a beach mat
over to fugitive shadow, amazed
that rest is ever possible, stasis
in orbits far too over-zealous.
Hazardous for the brittle bone, the master plan,
it never once is now because already past,
there’s no returning home and no recovery.

Travel-sick from the world
Mrs Despina hangs on the sofa at evening
where tenuously from a former century sopranos
beg for forgiveness, to be here and failed their duty.
The moon rocks along on sluggish sounds
the universe goes on expanding in silence
and the singing rejoices at the quietness
infinite in the eye of the storm.

MEVROUW DESPINA WORDT ONDERZOCHT

Zijn omhelzing is niet echt, weet mevrouw Despina
hij zoekt wat zich verschool in het verbazend vlees
tast dieper dan liefde, tot op het bot
en wiegt goedertieren zijn grafvondst: vrouw,
skelet gaaf maar stroef, gekend nu als nooit
meer dezelfde, vereenvoudigd tot mechaniek
het krakend gebeente niet langer verholen.

Bloot als een landkaart, geteld en beschreven
in zitten en opstaan, ligt haar geraamte
in kleur op een krantenfoto: Doornroosje
uit de bronstijd na zoveel jaren gewekt
door de prins met de schep, haar magere ribben
voor elk oog harteloos uit de zwarte bodem
aanraakbaar, onbereikbaar voor een kus.

MRS DESPINA IS EXAMINED

His embrace is not genuine, Mrs Despina knows
he seeks what hid itself in the surprising flesh
delves deeper than love, down to the bone
and gently rocks his grave-find: woman,
skeleton sound but stiff, known now as never
more the same, simplified to mechanism
the creaking chassis no longer concealed.

Bare as a map, counted and described
in sitting and rising, her frame now lies
in colour in a newspaper photo: a bronze-age
Sleeping Beauty woken after so many years
by the prince with the shovel, her scrawny ribs
out of black soil heartlessly accessible
to every eye, unreachable by any kiss.

MEVROUW DESPINA KENT ZICHZELF NIET

Mevrouw Despina wordt bewoond door iemand
die ze niet wil kennen. Geen innerlijke stem
al klinkt soms een nee, een misplaatste lach.
De bewoonster wil drama, desnoods ten koste,
kiest voor ellende om dapper te lijden, verlangt
tragedie, lieve doden, het eeuwig gat, wil
niets van wat mevrouw Despina vurig wenst.
Ze laat zich nooit zien, soms lijkt ze verhuisd
verdreven door rijpheid of mooie gedachten.

Zij was het die schijnheilig fluisterde om berusting
geen daden, die uitstelde, aarzelde, manmoedig
de heuvel afroetsjte naar het onherroepelijk dal,
zij die liever begraaft dan geneest, gek op tranen
en troost. Wanhopig stuurt mevrouw Despina
religieuze deurwaarders, redelijke praters, Bach.
Maar wil ze vooruit, verlamt de ander haar benen
schreeuwt zonder geluid in haar dromen, verwoest
het zandkasteel dat bedoeld was voor altijd veilig
aan de rand van de kalme, de overbekende zee.

MRS DESPINA DOES NOT KNOW HERSELF

Mrs Despina is inhabited by someone
she does not want to know. No inner voice although
sometimes a no, a misplaced laugh is heard.
The occupant would have drama, if need be at her expense,
she chooses misery so as to suffer bravely, demands
tragedy, the dear departed, the eternal void, wants
nothing of what Mrs Despina fiercely desires.
Remains invisible, would seem to have moved house at times
ousted by maturity or beautiful thoughts.

It was she who smugly whispered of acquiescence
not deeds, postponed, hesitated, boldly
slid downhill to the irrevocable valley,
she who prefers burying to cure, mad about tears
and consolation. In despair Mrs Despina sends in
religious bailiffs, rational persuaders, Bach.
But when she wishes to move on, the other one paralyses her
soundlessly screams in her dreams, destroys
the sand castle meant to stay safe for ever
at the edge of the tranquil, the overfamiliar sea.

ZEEHOND GRAAG

Het liefst zou mevrouw Despina zeehond zijn.
Springen, poon verschalken, applaus
voor uw lenig spek dat overheerlijk
de kant op kletst, dik verpakt geraamte,
grootogige boksbal vol vis, lekkerbek.
Binnenin zat mevrouw Despina, veilig
in glad vel, waterafstotend vermomd
als onhoekig dier, elegant toegerust voor
poolstorm en schotsen. Lachend heft ze
haar snor boven water, poseert voor
verrekijkers, zont op een zandplaat.
Gooit het leven haar juichend de lucht in
stuitert ze op zeewaardige kussens
haar vrolijk vet maakt elke landing zacht.

SEAL PLEASE

A seal's what Mrs Despina would most like to be.
Make leaps, guzzle gunard, applause
at your lissome lard that splendorously
slaps its way up the side, tightly packed frame,
goggle-eyed punchball full of fish, fine foodie.
Inside would sit Mrs Despina, safe in
smooth skin, waterproofly disguised
as a non-angular animal, elegantly attired for
arctic storms and ice floes. Laughingly she lifts
her moustache above water, poses for
binoculars, suns on a sandbar.
If life flings her jubilant into the air
she'll ricochet back onto seaworthy cushions
her feisty fat makes every landing soft.

MEVROUW DESPINA IN DE ARDENNEN

De oevers zijn te smal voor de rivier.
Snel als de tijd stormt hij door het land,
zijn bruine golven boven het gras.
Heeft geen bedoeling anders dan vaart,
spiegelt niets, houdt niets vast
geen mens die in hem baadt. Zegt hij:
‘Je kunt niet toeven, niet drijven, niet
opgaan in mij’? Welnee, hij stroomt,
toont mevrouw Despina onstuimig
hoe leven eruitziet. Hoopvol struikelt ze
met hem mee, vergeet haar natte sok
valt vrolijk in de uitdagende modder.

MRS DESPINA IN THE ARDENNES

The banks of the river are too narrow.
As swift as time it surges through the land,
its brown waves high above the grass.
Its only purpose that of speed,
nothing reflected, nothing held on to
no one who bathes in it. Does it say:
‘You cannot linger, not drift, not dis-
solve into me’? Of course not, it flows,
tempestuously shows Mrs Despina
just what life’s about. With it she hopefully
stumbles along, forgets her wet sock
falls cheerfully into provocative mud.

DE BUIKDANSERES EN MEVROUW DESPINA

Haar navel is met gemak het middelpunt
van de wereld, haar heupen orakelen raadsels.
Ze weet iets en zegt het met golven
wijst mevrouw Despina's hand op haar borsten
die deinend van hun geheimen getuigen.
Geen vrouw sterker dan zij in haar naakte harnas
als ze lacht spat macht van haar tanden.
Onaantastbaar rinkelt ze langs borende ogen
buik bloot, wensen verborgen.

Mevrouw Despina wil toetreden, koel
als een slang uit een bevend lichaam kijken
weerspannige leden tot verleiding bewegen.
Voor de spiegel dwingt ze haar bekken
beloftes te bluffen op de maat van extase, maar
geen god geeft geheimen door. Ongewild
lokt ze schaamte, verjagen haar armen de dromen
van zorgeloos branden in een alziende blik.

THE BELLY DANCER AND MRS DESPINA

Her navel is easily the very centre
of the world, her hips prognosticate enigmas.
She knows something and says it with waves
points Mrs Despina’s hand to her breasts
that bear billowing witness to their secrets.
No woman stronger than she in her naked armour
when she laughs power splashes from her teeth.
Unassailable she jingles past piercing eyes
belly bare, wishes hidden.

Mrs Despina wants to partake, look
cool as a snake out of a quivering body
bring recalcitrant limbs to temptation.
In front of the mirror she makes her pelvis
feign promises to the pulse of ecstasy, but
no god divulges secrets. Unwittingly
she entices shame, her arms drive off the dreams
of carefree ardour in an all-seeing gaze.

MEVROUW DESPINA HOUDT VAN SPEELGOEDBEESTEN

Kan het wel dat een mens zo'n golf voelt
van tederheid voor twee wollen dieren
dat ze neerknielt en zoete woordjes zoent
op hun pluizige oren, in innige omhelzing
geloftes doet: altijd thuis, lief slapen
nooit bang zijn want zij is er toch
in hun eeuwigheid van ogenblikken.

Engelen zegt men, herinneren zich niets
en kijken evenmin vooruit, zo ook
omarmen verstandige mensen hun leven:
vol verlangen, zonder hoop. Mevrouw Despina
kust de pluchen engelen op de sprei
valt uit de tijd languit op het vloerkleed,
tussen hier en later strekt zich een vlakte
van een centimeter. Zal ze verschrompelen
in het nu als de viooltjes op het balkon
ongelovig in gebeurtenissen anders dan
lange middagen, soms zon, slaap.

MRS DESPINA LOVES TOY ANIMALS

Can a person really feel such a surge
of tenderness for two woolly animals
that she kneels down and kisses sweet talk
in their fluffy ears, makes solemn vows
in fond embrace: always home, sleep tight
never be afraid for she is always there
in their eternity of moments.

Angels, it is said, remember nothing
nor do they look ahead, so too
do sensible people embrace their life:
full of longing, without hope. Mrs Despina
kisses the plush angels on the coverlet
falls out of time at full length on the rug,
between here and later extends an expanse
of half an inch. She will shrivel into
the now like the violets out on the balcony
disbelieving in events other than
long afternoons, occasional sun, sleep.

MEVROUW DESPINA LEEST EEN PSALM

Gelijk het gras, een slaap, de dag van gisteren
zo kort zou het zijn, zo niets dan een zucht.
Maar lang zijn de middagen angstige nachten
en in de kast tikt het geheugen van jaren
dat nooit meer het weerkomt of goed.

Soms ziet ze een koolmees zo hevig in leven
seconden zijn telbaar als pinda's en tranen, soms
kent ze een barst in de verf, in de winter
weet ze de zon zeer stipt op de vloer
en lacht om de vuurrood buigende tulpen.

Loont het de moeite wie zal het ons zeggen
in wiens oog vliegt elk leven tot stof
onverschillig als zand van het pad
dat trouw tot het einde de kaart volgt.

MRS DESPINA READS A PSALM

Just as the grass, as sleep, as yesterday
so short it was to be, so merely a sigh.
But long are the afternoons anxious nights
and the memory of years ticks in the closet
that never more will it come back or come right.

At times she glimpses a great tit so fiercely alive
seconds like peanuts and tears can be counted, at
times she perceives a crack in the paint, in winter
she knows the sun dead on time on the floor
and laughs at the crimsonly bending tulips.

Is it worthwhile who is there to tell us
in whose eye each life flies to dust
unconcerned as sand on the path
that faithfully follows the map to the end.

WIE IS TOCH DESPINA?

Misschien eens op tv, in de spiegel
van ogen zien wie ze lijkt en dat geloven.
Of een winkel met haar naam erop
grote letters in de straat, is zij wat daar
geschreven staat: Despina, antiek.
Zelfvertrouwen op zoek naar oogopslag
oefent met lippenstift een nieuwe lach.

Snauwt Meister Eckhart buiten beeld
dat zij zichzelf verlaten moet. Zit ze verloren
want ongevuld door God of zin, geen tuin
te wieden, kind te houden, geen mens
die aan haar rok de waarheid vindt.
Daar is de vrede niet zegt hij, laat los
Hij is nabij. Maar ik zo ver, zegt zij, ik ben
steeds meer onzichtbaar, zelfs voor mij.

WHO IS THIS DESPINA?

Perhaps once on TV, in the mirror
of eyes see who she looks like and believe it.
Or a shop with her name outside
big letters in the street, is she what
is written there: Despina, antiques.
In search of a glance self-confidence
with lipstick practising a new smile.

Outside the picture Meister Eckhart snarls
she must abandon herself. She sits lost
since unfulfilled by God or sense or inclination, no garden
to weed, child to hold, no human being
that finds truth at her apronstrings.
Peace is not to be found there he says, let go
He’s close by. But I’m so far away, she says, I’m getting
more invisible all the time, even for me.

OP DE FOTO

Is dat nu Despina, die vrouw
met sproetig masker op, te bleu
voor poederkwast of lippenstift
de man voorbij die naar haar lonkt
als zij in goedgevulde jas haar dromen
aangelijnd laat lopen in de straat.

Zij ziet zichzelf zo anders want
een heksenbezem en geheim godin
gehuld in rozerood en rinse charme
granaatappelgelijk – die je moet slaan
wil hij zich korrelig geven aan
wie naar hem dorst.

IN THE PHOTO

Can that be Despina, that woman
with a freckled mask, too shy
for powder brush or lipstick gloss
way past the man who ogles her
when in her well-upholstered coat she lets
her dreams on leash walk down the street.

She sees herself so differently because
a witch’s broom and secret goddess
swathed in rosy pink and acid charm
pomegranate-like – such must be beaten
if coarse-grained he is to give himself to
who thirsts for him.

MEVROUW DESPINA ZWEMT

Ze is het roze op bergen, helder grijs water
zon is ze op haar handen van goud –
geen Afrodite, die lachend opstijgt uit golven
niemand kijkt toe. Wat is dit voor toestand
van slome extase? Ongeleid zwemt het lichaam
met huid, hoofd en borsten door zee, alles zwijgt
van volmaaktheid. Zoals zij drijft waait een bries,
welft een golf, houdt rots zich bij elkaar.
Geen woord doet hier dienst, ze is niets
dan een leven een ochtend in zee.

Rijst de zon, keert ze weer, valt de wereld
terug in zichzelf. Zingt plots een sopraan
wat ze vergat: ‘Bid, maar bid toch daarbij.’

MRS DESPINA SWIMS

She is the pink on mountains, clear grey water
she’s the sun on her hands of gold –
no Aphrodite that rises laughing from the waves
nobody watches. What state is this
of languid ecstasy? Unguided the body swims
through sea with skin, head and breasts, all is silent
with perfection. As she floats, so blows a breeze,
curls a wave, holds a rock itself together.
No word is on duty here, she is nothing
but a life one morning in sea.

As the sun rises, she returns, the world falls
back into itself. Suddenly a soprano sings
what she forgot: ‘Pray, but pray while doing so.’